

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΕΙΑ

ΩΣ ΑΤΡΑΠΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

π. Κυριακού Τσουρού, Δ/ρος Θεολογίας,

Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί των αιρέσεων.

Πηγή: περ. Διάλογος, τ. 13-19

Το φαινόμενο της νεο-ειδωλολατρίας ή του νεο-παγανισμού ή της αρχαιολατρίας δεν είναι μόνον Ελλαδικό, αλλά παγκόσμιο. Η Ελλάδα όμως έχει ιδιαίτσες συνθήκες ως προς το θέμα αυτό, ένεκα του αρχαιοελληνικού θαυμαστού παρελθόντος της, το οποίο εντέχνως συνδυάζεται από τους οπαδούς της νέας αυτής τάσεως με την ειδωλολατρία. Η διαφοροποίηση του προβλήματος για την ελληνική πραγματικότητα, σύμφωνα με την γνώμη και ξένων ειδικών, έγκειται στο γεγονός ότι το ρεύμα του νεο-παγανισμού (δηλ. η νεο-ειδωλολατρία) στην Ευρώπη και στην Αμερική κηρύσσει την επιστροφή σε Θεούς ξένους προς την ιστορία και την ταυτότητα των σημερινών λαών των χωρών αυτών. Στην Ελλάδα, αντιθέτως, το σύνθημα είναι επιστροφή στις ρίζες, επαναφορά και επανάνθιση του πατρομήτριου Ελληνικού Πολιτισμού (περιοδικό Διυπετές, Ποιοί είμαστε), με συνθήματα όπως

«Οι Έλληνες μεγαλούργησαν σίγουρα όταν ήταν ειδωλολάτρες» (εφημ. Ειδωλολάτρες). «Για να ξαναγίνει (και θα γίνει) η Ελλάς παγκόσμιο πνευματικό κέντρο, πρέπει να λατρευτούν οι θεοί της. Δεν γίνεται αλλιώς. Είναι συμπαντική ανάγκη» (αυτόθι). Έλληνες! τα πάντα γύρω μας καταρρέουν! Μόνο τα είδωλα σώζουν! - Ελάτε στην ξεχασμένη πάτριά ελληνική θρησκεία μας. Έλληνες ειδωλολάτρες». (φείγ-βολάν).

Σε μερικά από τα έντυπα του νέου αυτού ρεύματος συναντά κανείς και συνθήματα παράξενα - θα έλεγα ύπουλα- όπως: «Δεν είμαστε αντιχριστιανικοί ούτε μισούμε τους χριστιανούς, όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε

ότι η πάτρια θρησκεία μας είναι η ελληνική ειδωλολατρική» (Marie Claire, Δεκ. 1991, σ. 88).

Βεβαίως ο τελικός σκοπός αυτών των παραπλανητικών συνημάτων είναι η διάβρωση του χριστιανικού φρονήματος των νέων κυρίως ανθρώπων και η αλλαγή της θρησκευτικής τους πίστεως με μέσα αθέμιτα. Έτσι διαβάζουμε σε νεο-ειδωλολατρικό περιοδικό. «Ένας από τους σκοπούς μας είναι (επίσης και) ν' απευθυνθούμε στην νεολαία. Έτσι φτάνοντας κάποτε η σημερινή νεολαία στην ηλικία των 50 και 60, θα έχει αξιοποιήσει πολύ αυτά τα βασικά που εμείς θα τους δώσουμε τώρα.. Η δημιουργία δηλαδή νέων ανθρώπων που θα μπορούν να βιώνουν Ελληνικά και όχι Εβραιοχριστιανικά» (Μεγάλη Ελληνική Εθνική Εκκλησία. Διημετέρες, τ. 4, σελ. 29). Σε ομιλία του ο υπεύθυνος της αρχαιολατρικής εφημερίδος τοίχου Φρικτωρία ασχολήθηκε με το θέμα: «Οι προοπτικές για την επίσημη αναβίωση της Αρχαίας Ελληνικής θρησκείας» (Δημοσίευμα εφημερίδος 12/1/95). Είναι λοιπόν ιδιάζουσες οι συνθήκες στην Ελλάδα και η εξάπλωση αυτής της νέας ιδεολογίας αποτελεί για την πατρίδα μας ιδιαίτερη απειλή.

Ο μελετητής του συγχρόνου σκηνικού της νεο-ειδωλολατρίας βρίσκεται μπροστά σε πληθώρα προβλημάτων:

- Ποιό το θρησκευτικό περιεχόμενο της νεο-ειδωλολατρικής τάσεως;
- Ταυτίζεται στις δοξασίες της με την αρχαία ειδωλολατρία;
- Είναι πράγματι επιστροφή στην αρχαία θρησκεία;
- Ποία η έννοια περί Θεού και κόσμου στις νεοφανείς αυτές ομάδες και ποιά στην αρχαία ειδωλολατρική θρησκεία;
- Ήσαν οι αρχαίοι Έλληνες ειδωλολάτρες;
- Ήσαν οι αρχαίοι Έλληνες ειδωλολάτρες πολυθεϊστές ή μονοθεϊστές;
- Ποια και μέχρι ποίου σημείου η σχέση των νέων αυτών ρευμάτων με την Νέα Εποχή;

Όλα αυτά τα ερωτήματα προβάλλουν μέσα από τα κείμενα των νεο-ειδωλολατρικών ομάδων - οι οποίες, σημειωτέον, είναι πολλές και πολυώνυμες και προβάλλονται μέσα από πολυώνυμα περιοδικά που έχουν τίτλους κυρίως αρχαιοπρεπείς.

Το θέμα είναι ευρύτατο, πολύπλευρο, ακανθώδες και εν πολλοίς εξουθενωτικά, ψυχοφθόρο και επίπονο για τον ασχολούμενο μ' αυτό. Και τούτο διότι οι ομάδες αυτές παρουσιάζονται συχνά, κάτω από αθώους και εντυπωσιακούς τίτλους. Θα λέγαμε δε και προκλητικούς-δελεαστικούς.

Παρουσιάζονται ως κινήσεις για την προβολή του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού με εθνικιστικό ή πολιτιστικό κάλυμμα, για την αναβίωση του ολυμπιακού πνεύματος, για την προβολή των Δελφικών ιδεωδών, για την επιστροφή στις ρίζες μας, για την διδασκαλία της αρχαίας ελληνικής γλώσσας. Δραστηριοποιούνται ως φυσιολατρικά, πολιτιστικά και οικολογικά κινήματα (μιλούν για έμψυχο δάσος, θεατρικές παραστάσεις), ως

καλλιτεχνικές αναβιώσεις αρχαιο-ελληνικών τελετών που φέρουν θρησκευτικό χαρακτήρα, (όπως Παναθήναια, Ελευσίνια μυστήρια, αναστενάρια, φωτιές του Αη-Γιαννιού, Καρναβάλια, παράδοση του πυρός πιο ανθρώπους από τον Προμηθέα, γιορτή του θερινού ηλιοστασίου, αφή και μεταφορά της ιερής φλόγας κ.λπ.). Ακόμη προσφέρουν ευκαιρίες για την απόλαυση της πανσελήνου από τον ιερό βράχο της Ακροπόλεως, εκδηλώσεις με τον εορτασμό των ηλιοστασίων, την αλλαγή των εποχών κ.λπ. Όλα αυτά και άλλα ακόμη, δεν είναι πάντοτε απλές παραδοσιακές-φολκλορικές ή πολιτιστικές εκδηλώσεις και τελετές. Συχνά μπορεί να είναι ποικίλα προσωπεία και τεχνάσματα για να επαναφέρουμε τους πατρομητρικούς αρχαίους τρόπους (Διπετές 15, σ. 3), νά γίνουμε κοινωνοί του πνεύματος των προγόνων μας... να συνειδητοποιήσουμε την ταυτότητά μας (Πυρφόρος τ. 22, σ. 70).

Σκοπός είναι η αναφλόγιση του Αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος η προβολή του κλασικού αρχαιοελλαδικού πνεύματος σαν αντίδοτο απέναντι στον αμοραλισμό πολλών εκφραστών του σύγχρονου κόσμου (Σωματείο Όλυμπος, Υγεία και Ομορφιά, τ. 30, σ. 24) ή η επανανακάλυψη και στη συνέχεια επαναφορά και επανάνθιση του πατρομήτριου Ελληνικού Πολιτισμού (Διπετές, Ποιοί είμαστε).

Είναι περιττό να πούμε πόσο ασυμβίβαστες με την Ορθόδοξη Πίστη μπορούν να αποδειχθούν όλες αυτές οι κινήσεις, οι τελετές και οι εκδηλώσεις, οι οποίες συνήθως δεν κρύβουν το εχθρικό τους πρόσωπο έναντι του Χριστιανισμού. Αν εξαιρέσει κανείς ελάχιστες απ' αυτές τις ομάδες, οι οποίες επιχειρούν το παράλογο, δηλαδή τον συμβιβασμό της Χριστιανικής Πίστεως με την ειδωλολατρία -φθάνοντας ακόμη να πουν ότι ο Χριστός ήταν Έλληνας- οι περισσότερες απ' αυτές χρησιμοποιούν γλώσσα μίσους, λάσπης, διαστρεβλώσεως και ύβρεων κατά του Χριστιανισμού. Και δυστυχώς οι εκπροσωπούντες σήμερα τη νέα αυτή τάση έχουν επιστρατευθεί μέσα από τον λεγόμενο πνευματικό κόσμο του τόπου μας, τους καθηγητές, καλλιτέχνες, ηθοποιούς, δημοσιογράφους ή και δημόσιους λειτουργούς, οι οποίοι, κάνοντας χρήση των δυνατοτήτων που τους δίνει η θέση τους και η επαφή τους με το ευρύ κοινό, και κρύπτοντας τις αληθινές προθέσεις τους, προβάλλουν εντέχνως πιο ανύποπτους Ορθόδοξους Έλληνες την ιδεολογία της νεο-ειδωλολατρίας, δηλαδή της Νέας Εποχής. και αν κάποιος τολμήσει να μιλήσει γι' αυτό το νέο ρεύμα και να ξεκαθαρίσει τα πράγματα, λέγοντας ότι άλλο ένδοξο αρχαιοελληνικά παρελθόν και εθνική υπερηφάνεια και άλλο παρωχημένα πρωτόγονα ειδωλολατρικά πιστεύω σε θεούς ανύπαρκτους και γεμάτους πάθη, τότε πέφτει η λάσπη: Είσαι ανθέλληνας και Ιουδαίοχριστιανός.

Η νεο-ειδωλολατρία έχει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των ρευμάτων της Νέας Εποχής, καίτοι σε μερικά έντυπα γίνεται προσπάθεια να κρατηθούν αποστάσεις από τον κακοποιημένο αυτό διεθνή όρο... που έχει προ πολλού καταντήσει να σημαίνει τίποτε περισσότερο από χονδρεμπορική πώληση... (Διπετές, τ. 1, σ. 3, 6, βλ. και Δαυλός, άρ. 130, σ. 7503 κ.έξ.).

Σαφώς όμως εξάγεται από την μελέτη των κειμένων της νεο-ειδωλολατρίας ο νεοποχίτικος χαρακτήρας των ρευμάτων αυτών, δηλαδή η νεο-εποχίτικη εκδοχή περί Θεού, κόσμου και ανθρώπου, ή αλλιώς η καθαρά αποκρυσταλλωτική δοξασία της ολιστικής θεωρήσεως του κόσμου, η δοξασία της μετενσαρκώσεως ή μετεμψυχώσεως ή της εκσωμάτωσης (δηλ. πνευματιστικής και απόκρυφης δοξασίας περί εξωσωματικών εμπειριών) (Διπετές, τ. 4, σελ. 25) και η σύγχρονη θέση του αποκρυσταλλωτικού-νεοσατανισμού ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ καλού και κακού (Διπετές, τ. 4, σελ. 29, 30). Νομίζω ότι η νεο-ειδωλολατρία είναι, μία επί πλέον επιπόνηση της Νέας Εποχής, μία ακόμη εμπορεύσιμη δυνατότητα που γίνεται ιδιαίτερα επικίνδυνη για τον αποπροσανατολισμό των νέων μας.

Υποστήριξα ήδη από την αρχή ότι **η νεοειδωλολατρία είναι ρεύμα της Νέας Εποχής** με όλα τα χαρακτηριστικά της και τις περί Θεού, κόσμου και ανθρώπου αντιλήψεις της. Εδώ θα μεταφέρω αποσπάσματα κειμένων των διαφόρων νεοειδωλολατρικών έντυπων και άρθρων, που δημοσιεύτηκαν κατά καιρούς σε περιοδικά ή εφημερίδες και τα οποία αποκαλύπτουν αυτή την θεωρητική βάση των ομάδων αυτών.

Είναι χαρακτηριστικό ότι σε αρκετά έντυπα τους δημοσιεύεται απόσπασμα του Εμπεδοκλή, το οποίο στηρίζει την ολιστική τοποθέτηση τους έναντι του κόσμου: **Το ένα σχηματίσθηκε απ' το πολλαπλό. Σε μια άλλη στιγμή, χωρίστηκε κι απ' το ένα εξήλθε το Πολλαπλό.** (Ελληνική Φλόγα, τευχ. 4/1995 τελευταία εσωτερική σελίδα). Επίσης δημοσιεύεται ποίημα του Jordano Bruno με τίτλο Εν το Πάν το οποίο καταλήγει: «Αγαθό το Πάν. Εν το Πάν. Το υπέρτατο, αποδεικνύοντας το με την παράσταση του ουροβόρου όφεως που στο κέντρο έχει την φράση εν το Πάν» (Ελλην. Φλόγα, τεύχ. 2/1995, τελευταία εσωτερική σελίδα, τεύχος 4/1995, σ. 5).

Σε άλλο περιοδικό διαβάζουμε υπό τον τίτλο η επανένωση με το Ένα: «Κάθε άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να προβιάσει το Είναι του σε Θεό. Και αυτό επειδή αντιπροσωπεύουμε όλοι μας ένα μικρό απειροελάχιστο κομμάτι της Πρωταρχικής Ιδέας» (Διπετές, τεύχος 1/1991, σ. 6).

Στο ίδιο περιοδικό με τίτλο Περί Δημιουργίας διαβάζουμε: «Ένα από τα πλέον εξωφρενικά ζητήματα που έχουν τεθεί από τους μονοθεϊστές σε όλη τη διάρκεια της ύπαρξης τους, είναι αυτό της δημιουργίας του Κόσμου από τον Θεό... Εμείς ως αυτόφωνοι άνθρωποι και γνώστες των περιβαλλόντων πραγμάτων, αρνούμεθα κατηγορηματικά να δεχθούμε αυτή την άποψη... Αποδεικνύεται για άλλη μια φορά η πολύ μεγάλη αλήθεια της θεογονίας των προγόνων μας, η οποία θέτει τους θεούς εντός του κόσμου και όχι εκτός αυτού... και καταλήγει: ...Προβάλλει ξεκάθαρη η Ελληνική απάντηση απ' τα βάθη των αιώνων: τον κόσμο τούτο που είναι ίδιος για όλους, μήτε θεός, μήτε άνθρωπος τον δημιούργησε. Μα υπήρχε πάντα, είναι και θα συνεχίζει να είναι, φωτιά αιώνια και ζωντανή που ανάβει με μέτρο και σβήνει με μέτρο»

(σημείωση δική μας: χωρίς να μας λέει ποιος καθορίζει το μέτρο αυτό) (Διπ., τεύχος 6/1994, πίσω εξώφυλλο).

Τις ίδιες δοξασίες βρίσκουμε σε ομιλία του δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω Παν. Θαλλάση, δημοσιευμένη στην εφημερίδα Ελληνική Αγωγή (σε συνεργασία με Ε.Μ. Πολυτεχνείο) όπου, μιλώντας για τα Ελληνικά Μυστήρια, υποστηρίζει ότι η ανθρώπινη συνείδηση με την βοήθεια των δυνάμεων του ανθρωπίνου πνεύματος, μπορεί να έλθει δια του Απόλλωνα σε ταύτιση με το απέραντο θείο, συμβολιζόμενο με την Μεγάλη Μητέρα Ρέα-Γη... (Ελλην. Αγωγή, 1996/Ποσειδών-Δεκέμβριος, σ. 8, φ. 4, πρβλ. και Κοτούλα Διαμ. Μονοθεϊσμός και Δωδεκάθεον. Δαυλός 134/1993 σελ. 7763 κ.εξ., Ποσειδών-Δεκέμβριος 1996, και επιστολή αναγνωστών στο Διπετές, τ. 13/1995, σελ. 34).

Τέλος στο περιοδικό Διπετές, υπό τον τίτλο Μιλάμε υπέρ της Αρχαίας Ψυχής υπογραμμίζεται: «...ήταν φυσιολατρευτική: έβλεπε δηλαδή το θείο να ενυπάρχει μέσα σε όλες τις εκδηλώσεις της Φύσης... σεβόταν την ποικιλία των θρησκευτικών μύθων, συμβόλων και απείρων μορφών του θείου, θεωρώντας τις τελευταίες σαν φυσικό αποτέλεσμα της διάχυσης του θείου μέσα στις αμέτρητες λειτουργίες και εκδηλώσεις της Φύσης» (τεύχος 5/1994, εσωτερική σελίδα οπισθόφυλλο).

Είναι σαφές λοιπόν ότι η νεοποχίτικη δοξασία της ολιστικής θεωρήσεως του κόσμου δηλαδή ότι τα πάντα είναι ένα μέσα στο οποίο ταυτίζονται κατά την ουσία ο απρόσωπος θεός, ο άνθρωπος, τα ζώα, τα φυτά, τα μέταλλα, τα άστρα και το σύμπαν ολόκληρο, αποτελεί θεωρητική βάση της νεοειδωλολατρίας, όπως και της θεοσοφίας.

Σε αλλά σημεία των κειμένων των ρευμάτων αυτών ομολογείται η **θεοποίηση της Φύσεως** και μάλιστα της Φύσεως ως αυτογέννητης, αιώνιας και γενέτειρας όλων των θεών. Σε κείμενο υπό τον τίτλο «Η κοσμοαντίληψη μας» διαβάζουμε: «Αντίθετα από τις λεγόμενες μονοθεϊστικές θρησκείες, η ελληνική κοσμοαντίληψη, όπως και οι άλλες αυτόχθονες προχριστιανικές λατρείες ολόκληρου του πλανήτη, δεν θεωρεί τη Φύση δημιούργημα εκ του μηδενός κάποιου απολυταρχικού θεού που βρίσκεται έξω από αυτήν, αλλά τουναντίον αυτογέννητη, αιώνια και γενέτειρα όλων των θεών, οι οποίοι είναι συμπαντικές δυνάμεις και ενέργειες που υπακούουν στους αιώνιους και αναλλοίωτους Νόμους της. Κατ' εξαίρεση για εμάς τους Έλληνες, οι θεοί μας εκτός από φυσικές δυνάμεις και ενέργειες είναι επίσης και ιδέες, δηλαδή υπαρκτές θείες οντότητες που απλώς προσλαμβάνονται από τον ανθρώπινο νου: Ελευθερία, Δίκη, Ειρήνη, Αρμονία, Ευνομία κ.ο.κ.» (Διπετές, Ποιοί είμαστε, σ. 2. Πρβλ. Ελληνική Αγωγή, φ. 4/ Δεκέμβριος 1996).

Για τους νεοειδωλολάτρες η Γαία είναι ένα ζωντανό ον. «Είναι η θεά που επιστρέφει μετά από χιλιάδες χρόνια και διεκδικεί τον αρχικό της θρόνο στον κόσμο και στις ψυχές των ανθρώπων. Οι τελετουργίες μας είναι μία επίκληση στο πνεύμα της γης και μία ώθηση για πνευματική αφύπνιση» (Θησαυρός 5.11.91, σελ. 35).

«Γι' αυτό για να σωθεί η Φύση σήμερα από την οικολογική καταστροφή είναι άμεση ανάγκη να στραφούμε στη λατρεία της Φύσης...διότι μια Οικουμένη που μαστίζεται από τα γιγάντια οικολογικά προβλήματα έχει άμεση ανάγκη από τη λατρεία της Φύσης και όχι από ξεπερασμένες δοξασίες – ανυπόστατες φιλοσοφικά αλλά πανίσχυρες οικονομικά – που διδάσκουν το μίσος ενάντια στη Φύση, στην κάθε της όψη, μορφή και εκδήλωση. Η Μάνα-Γη, η Γη-Μήτηρ, η Δήμητρα θα σωθεί μονάχα από εκείνους που θα την αγαπήσουν σαν μητέρα και θα την λατρεύουν ως θεά!» (Τρίτο Μάτι, Μάριου Βερέττα, ένθετο σελίς 3, Οκτ. 1997).

«Ήμαστε Έλληνες, και οι Έλληνες οι πραγματικοί δεν πιστεύουν σε κανένα δικτατορικό υπερκόσμιο ον, πόσο μάλλον όταν αυτό είναι από πάνω και σκεπτομορφικό, ήτοι ΑΝΥΠΑΡΚΤΟ, όπως είναι οι εβραιογενείς Γιαχωβάς και Σατανάς» (Διπ. τεύχος 6, σ. 28).

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι εδώ βρισκόμαστε πλέον σε κατάσταση αθεΐας, η οποία ξεκινά από την προϋπόθεση της ανυπαρξίας προσωπικού Θεού, στη θέση του Οποίου, ως δημιουργική Αρχή υπήρξε η ίδια η Φύση ή το χάος: Το χάος είναι η δημιουργική αρχή των Όντων... δηλ. ο άναρχος και ανεξέλεγκτος δυναμισμός ο κενός οντολογικά.. (από επιστολή δημοσιευμένη στο Διπ. τεύχος 13/1995 σ. 33). Εν Αρχή λοιπόν υπήρξε το δημιουργικό Αχανές. Ούτε ο Γιαχβέ, ούτε και κανένας άλλος συμπαντικός μαστροχαλαστής (Διπ. τεύχος 6/1994, σ. 12. Πρβλ. και Έ. Μπεξή, Ελληνικά Κοσμολογία και Π. Διαθήκη, Δαυλός 137/1993, σ. 7949). **Όταν τα είδωλα, η Φύση ανακηρύσσονται ως θεός τότε ασφαλώς έχουμε όχι μόνον πανθεισμό αλλά και αθεΐα αφού το είδωλον είναι ουδέν εν τω κοσμώ** (Α' Κορ. η' 4).

Σε συνέντευξη που δίνει στο νεοειδωλολατρικό περιοδικό Διπετές ο εκπρόσωπος της Μεγάλης Εθνικής Εκκλησίας των Ελλήνων γίνονται φανερές όλες οι θεωρητικές βάσεις της τάσεως αυτής. Έκτος των άλλων βρίσκουμε και αποκρυφιστικές, πνευματιστικές διδασκαλίες και μαγικές δοξασίες, σχετικά με τα μάρμαρα των αγαλμάτων των θεών, (τα όποια, όπως υποστηρίζεται, έφτιαχναν από μάρμαρο γιατί το μάρμαρο έχει την ιδιότητα με την καθιέρωση να εγκλωβίζει μέσα του την ενέργεια του απεικονιζόμενου θείου).

Ακόμη βρίσκουμε πολλές πληροφορίες για τις θέσεις οικοδομήσεως των ειδωλολατρικών ναών (οι οποίοι ήσαν συσσωρευτές μαγνητισμού), για τα στοιχεία της Φύσεως, την ειμαρμένη κ. α (Διπ. τεύχος 4/1993, σ. 22 και έξης).

Ο εκπρόσωπος της ΜΕΕΕ, παρουσιάζοντας ένα βιβλίο με τίτλο Επιστήμη των Δονήσεων, υποστηρίζει ότι υπάρχει ένα απόκρυφο όνομα του Διός, το οποίο αν προφερθεί με το σωστό τόνο και συντονιστεί με το ανθρώπινο νευρικό σύστημα, σου δίνει ένα ακαριαίο πλήγμα πίσω εδώ στον άτλαντα, στο νεύρο, και πέφτεις νεκρός (Διπετές, τ. 4/1993, σελ. 25).

Ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα της νεο-ειδωλολατρίας που την συνδέει με την Νέα Εποχή, είναι όπως ήδη είπαμε πιο πάνω, **η έλλειψη διακρίσεως μεταξύ καλού και κακού**: «Δεν πιστεύουμε στην Εβραιοχριστιανική δυαδικότητα (Διυπετές, τ. 4/1993, σ. 9). Η προσπάθειά μας είναι... να ξεφύγουν κάποτε (οι άνθρωποι) από τον διπολισμό των εννοιών Καλό και Κακό...» (αυτόθι, σελ. 30. Πρβλ. και τ. 6/1994, σελ. 27).

Στην προσπάθεια να γίνει πλήρης ο διαχωρισμός και το ξεκαθάρισμα μεταξύ Χριστιανισμού και νεοειδωλολατρίας καθιερώνεται νέο αρχαίο ελληνικό ημερολόγιο, δηλ. παγανιστικό με σεληνιακούς μήνες, με νέο τρόπο αριθμήσεως των ετών και με αρχαία ονόματα των μηνών.

Ακόμη, μέσα στα διάφορα περιοδικά τους δίδονται και πρακτικές οδηγίες στους οπαδούς για το πως να κτίζονται οι ναοί και οι βωμοί για τις θυσίες και ποιος ο προσανατολισμός τους: τι λιβάνια και από ποιες ουσίες να χρησιμοποιούν, τί προσευχές να απευθύνουν προς το Δωδεκάθεον κ.λπ.

Επίσης παροτρύνονται οι οπαδοί να επισκέπτονται τα ερείπια των αρχαίων ναών, όχι τουριστικά, αλλά για να τα καθαρίζουν, να τα στολίζουν με άνθη και να προσεύχονται σ' αυτά, να στολίζουν τους βωμούς των προγόνων μας με άνθη και πήλινα γεμάτα προσφορές (όσπρια, γάλα, κρασί, μέλι) και αναθήματα... (Διυπετές, τ. 13/1995, σ. 18, Μοίρα, τ. 1/1993, σ. 9, εξ. Διυπετές 15/1996, σ. 24 εξ.)

Τέλος, προωθείται η επάνοδος στην αποτέφρωση των νεκρών σαν πράξη Εξελληνισμού και αξιοπρέπειας. Μάλιστα κυκλοφορεί και έντυπο για τη συλλογή υπογραφών προς καθιέρωση της αποτεφρώσεως.

Τρόποι δραστηριότητας

Οι νεοφανείς νεοειδωλολατρικές αρχαιολατρικές ομάδες, στην Ελλάδα, εκτός από την ίδρυση διαφόρων ομάδων ανεξαρτήτων μεταξύ τους, αλλά συνεργαζομένων (αυτός μάλιστα ο τρόπος συνιστάται) και την έκδοση διαφόρων φυλλαδίων, περιοδικών και προκηρύξεων, χρησιμοποιούν και πλείστους άλλους τρόπους προωθήσεως των θέσεων τους. Ήδη αναφέρθηκα πιο πάνω στην διείσδυση τους σε διάφορα εκπολιτιστικά, φεμινιστικά, εθνικιστικά, καλλιτεχνικά, μορφωτικά και κυρίως οικολογικά κινήματα.

Είναι συνήθη στα έντυπα τους τα κατά τα άλλα αξιόπαινα συνθήματα: «Να αγαπήσουμε ξανά τη γη, Να σώσουμε τον πλανήτη από οικολογικές καταστροφές. Να σεβαστούμε την φύση, διότι χωρίς αυτήν δεν επιβιώνουμε» (Ελ. Ωρα, 2.2.92, άρθρο Οι πρώτοι πιστοί της Θεάς Γαίας εμφανίστηκαν στην Ελλάδα). Πολλές φορές διάφοροι φορείς εν πλήρει αγνοία τους φιλοξενούν και στηρίζουν τέτοιες εκδηλώσεις, πιστεύοντας ότι έχουν μπροστά τους αθώους νοσταλγούς του ενδόξου αρχαιοελληνικού παρελθόντος, οι όποιοι

κινούνται μόνο με κίνητρα την γνώση της ιστορίας ή της ελληνικής γλώσσας, ή ιδεολόγους εραστές της φυσικής ζωής και της ορθολογικής και φρόνιμης χρήσεως του κόσμου. Η διδασκαλία όμως της αρχαίας ελληνικής γλώσσας ή οι διάφορες αναπαραστάσεις αρχαίων τελετών κλπ., είναι συνήθως προσχήματα, όπως λέγει ο Ι. Φώτιος εν προσχήματι Ελληνισμού, να συνεισελάση η δεισιδαιμονία της ελληνικής πλάνης, δηλαδή η νεοειδωλολατρία και η Νέα Εποχή στην ζωή και τις παραδόσεις του νεοέλληνα (P.G. 102, 292B, πρβλ. και π. Γ. Μεταλληνού, Ορθοδοξία και Ελληνικότητα, σελ. 23).

Στο τεύχος αρ. 7, της εφημερίδος Ελληνική Αγωγή (το όποιο εκυκλοφορήθη ευρύτατα και απεστάλη παραδόξως σε επιλεγμένα πρόσωπα) και στο πρόγραμμα Ιδεοθέατρον (το όποιο φέρεται ότι εξεδόθη σε συνεργασία με το Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο - άραγε πως ιδιαίτερα εκεί;) προαναγγέλλεται σειρά εκδηλώσεων για την αρχαία Ελλάδα καθώς και μαθήματα Ελληνικής Γλώσσας, με στόχους οι οποίοι αποκρύπτονται επιμελώς και τους οποίους ασφαλώς αγνοούν, όχι μόνον οι ανύποπτοι αναγνώστες ή οι ακροατές των ομιλιών και οι σπουδαστές των μαθημάτων, αλλά και οι ίδιοι οι εισηγητές και οι διδάσκοντες. Άλλωστε οι τίτλοι της εν λόγω εφημερίδος είναι αθώοι: Πρόταση για καθιέρωση της Ελληνικής γλώσσας και Παιδείας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η αναγκαιότητα της αρχαιολογικής παιδείας κ.ά. (βλέπε έντυπο Εκδηλώσεις αρχαίας Ελλάδος, Ε.Μ.Π. και Ιδεοθέατρο, για συγκέντρωση υπογραφών για το ίδιο θέμα και Οργανισμός για την Διεθνοποίηση της ελληνικής γλώσσας).

Παράλληλα συστήνονται μια σειρά βιβλίων και κασσετών με αρχαιολατρικό περιεχόμενο και διαφημίζεται παραπλανητικά κασσέτα με τον Ύμνο στην Ελευθερία και με εικόνα του Π. Πατρών Γερμανού και του όρκου των αγωνιστών του 1821. Επίσης γίνονται προσπάθειες αντικαταστάσεως του χριστιανικού μαθήματος των θρησκευτικών με ένα μάθημα προσαρμοσμένο στον αρχαιοελληνικό χώρο. Την τάση αυτή βλέπομε να εκφράζεται σε ημερήσια εφημερίδα των Αθηνών: «Το Υπουργείο πρέπει να αγνοήσει τας αθλίας παρεμβάσεις εβραιοδούλων παυλιστών... είτε από τας σχολάς, είτε από Συνόδους ρασοφόρων, είτε από μοναστήρια είτε από δημοσιογραφικά έντυπα περί καταργήσεως του μαθήματος της ανθρωπίνης ιστορίας. Επιβάλλεται δε να εκδώσει νέα βιβλία περί ελληνικής πολιτιστικής προϊστορίας και ιστορίας, όπου το πνεύμα ενός Προμηθέως, ενός Ορφέως, ενός Ηρακλέους, ενός Ηρακλείτου, να καταυγάσει τον σημερινό σκοτεινιασμένον πολιτισμόν μας», γράφει χαρακτηριστικά ο κ. Α. Γούσιος και συνιστά οικοδομή ναών της λατρείας της Δήμητρας, του Ηρακλή, του Διονύσου κ.ά. (Ελευθεροτυπία 26.10.1986 και π. Α. Αλεβιζοπούλου, ο αποκρυφισμός στο φως της Ορθοδοξίας, σελ. 215). Επίσης παρουσιάζεται η τάση δημιουργίας μυστηριακών σχολών στο πνεύμα της Νέας Εποχής (αυτόθι, σελ. 214, 215, 216).

Σε πολλά έντυπα ενθαρρύνονται οι οπαδοί να τελούν γάμους και βαπτίσεις κατά τον παγανιστικό τρόπο: «Οι τελετουργίες, όπως του

εκκλησιασμού, του γάμου, του θανάτου, της ονοματοθεσίας κλπ. έχουν κοινωνικό χαρακτήρα...Όμως τέτοιες τελετές δεν είναι απαραίτητο να είναι θρησκευτικές. Μπορούν να πάρουν χαρακτήρα πανηγύρεων με πράξεις βγαλμένες από το ιστορικό αρχέτυπο μας και προσαρμοσμένες στις νέες συνθήκες. Σ' αυτό είμαστε πάμπλουτοι, αρκεί ν' ανοίξουμε τα μάτια μας.... σε **κάθε χριστιανική τελετή γάμου βάζεις και ένα καρφί στον Προμηθέα Δεσμώτη, δηλαδή στην Αρχέγονη φυλή σου**» (ή υπογράμμιση δική μας) (εφημ. Μεγαρικός Τύπος. 15.11.95, άρθρο Εκκλησία, γιατί;).

Στο πνεύμα αυτό τελέστηκαν ο γάμος του Τρύφωνα Κωστοπούλου, στον Όλυμπο, 1987, το βάπτισμα στον Όλυμπο (τελετή της πύρας, 1998), η καθιέρωση οίκου στο Λιτόχωρο (1996) κλπ.

Στους τρόπους δραστηριότητας εντάσσονται και δελεαστικές προσφορές, οι όποιες στην πραγματικότητα περνούν το πνεύμα της απελευθέρωσης από τους κανόνες της χριστιανικής ηθικής. Έτσι, σε νεοπαγανιστικό περιοδικό διαβάζουμε την είδηση ότι «τις τελευταίες ημέρες του ελληνικού Καρναβαλιού μια μεγάλη ομάδα Αθηναίων Διυπετών ανεβήκαμε στον Τύρναβο για να κοινωνήσουμε τη Διονυσιακή μέθη των ημερών που επιβάλλει το τοπικό έθιμο Μπουρανί, ήτοι να πιούμε, να μεθύσουμε και να φαλλοπροσκυνησουμε βεβαίως.... ανάμεσα στους εκατοντάδες πήλινους φαλλούς που στολισμένοι με μια κόκκινη κορδέλλα κι ένα κερί να καίει δίπλα τους βρίσκονταν σε κάθε τραπέζι, στον τεράστιο φαλλό που πάνω σε ένα άρμα στεκόταν στη μέση της γιορτής, αδιαφιλονίκητος άρχοντας της ημέρας, στους μεθυσμένους γλεντηστές του χωριού που επέβαλλαν το προσκύνημα και το φίλημα του φαλλού...» (Διυπετές, τ. 15, Ελαφηβολιών - Μάρτιος 1996 ΜΑΧΧ, σελ. 29). Σε άλλο φυλλάδιο διαφημίζεται ότι: Αρχαιολατρική εκδρομή εις τους Δελφούς έπ' ευκαιρία του Χειμερινού Ηλιοστασίου διοργάνωσε η Ελληνική Εταιρεία Αρχαιοφίλων στις 22.12.1996.

Με τέτοιου είδους εκδηλώσεις υλοποιούνται οι περί καλού και κακού και περί ηθικής αντιλήψεις των νεοειδωλολατρών, όπως τις εκφράζει ένας από τους οπαδούς σε συνέντευξη του με τίτλο: Οι θεοί του Ολύμπου υπάρχουν - Ολύμπιος πολυθεϊσμός:

Ο πολυθεϊσμός, απελευθερώνει τον άνθρωπο απ' οποιονδήποτε ηθικό νόμο (υπογράμμιση δική μας). Βάζει την ηθική του πάνω στη φύση και πουθενά αλλού. Δεν έχει την έννοια του Καλού και του Κακού. Υπάρχει μόνο η έννοια του ωραίου και του άσχημου. Αν πάς ενάντια στη φύση σου, είσαι άσχημος. Αν πάς με τη φύση σου, είσαι όμορφος (Δ. Δελής, Ένα 5.5.88, σελ. 124).

Αυτό ακριβώς επισημαίνεται και από αθηναϊκό περιοδικό σε άρθρο του με τίτλο Παγανισμός: «Ο Παγανισμός μπορεί να γίνει συμπαθής στον πολίτη του 21ου αιώνα. Προσφέρει φύση, σεξ και επικοινωνία» (υπότιτλος του άρθρου, 1 Απρ. 1997).

Μέσα από τρόπους προωθήσεως της νεοπαγανιστικής - νεοεποχίτικης - διαβρωτικής δραστηριότητας των εν λόγω ομάδων εντάσσονται και μερικά κινήματα και συμπόσια που προπαγανδίζουν και καλλιεργούν τον ολυμπισμό όπως το σωματείο Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο Όλυμπος (1987). Κλείνω και αυτή την παράγραφο σημειώνοντας συμπληρωματικά ότι οι διάφοροι τρόποι επεκτείνονται: **στην πρόταση δημιουργίας πολιτικού κόμματος**, σε κινητοποιήσεις για παρέμβαση στη νεοελληνική πραγματικότητα (Διπετές, τ.13/1985, σελ.16-17), στην διοργάνωση PAGAN CEREMONY σε κλαμπ της πρωτεύουσας, στην πρόταση να δηλώσουμε... ως θρήσκευμα μας την πίστη στο Δωδεκάθεο του Ολύμπου... (Τηλέμαχος Μαράτος, Επενδυτής 10-11.4.93, Επιστροφή στο Μεσαίωνα), στην κατάργηση του χριστιανικού χαρακτήρα του μαθήματος των Θρησκευτικών και, όπως ήδη εσημειώσαμε, στην καθιέρωση της καύσεως νεκρών.

Μέσα στους τρόπους δραστηριότητας των νεοειδωλολατρών - αρχαιολατρών κεντρική θέση κατέχει η στάση έναντι του χριστιανισμού γενικώς και της Ορθοδοξίας ειδικότερον. Αυτή ποικίλει από ύπουλη, παραπλανητική και συμβιβαστική μέχρις εντόνως εχθρική και πολεμική, συνοδευόμενη με ανεπίτρεπτη συμπεριφορά και φρασεολογία. Σ' αυτό το θέμα όμως θα αναφερθούμε στο προσεχές τεύχος.

Στάση των νεοειδωλολατρικών ομάδων έναντι του Χριστιανισμού γενικώς και της Ορθοδοξίας ειδικότερα

Η στάση των νεοειδωλολατρικών ομάδων έναντι του Χριστιανισμού γενικώς και της Ορθοδοξίας ειδικότερα είναι από υπούλως παραπλανητική μέχρι εντόνως εχθρική και πολεμική. Υπάρχει και η απίστευτη θέση της προσπάθειας συμβιβασμού του Χριστιανισμού και Νεοειδωλολατρίας με πρώτο στάδιο την αποκοπή της Π. Διαθήκης από τα Ιερά Κείμενα του Χριστιανισμού και τον αστήρικτο χαρακτηρισμό του Ιησού Χριστού ως Έλληνα. Ήδη στο προηγούμενο τεύχος αναφερθήκαμε ακροθιγώς στα θέματα αυτά. Εδώ θα επεκταθούμε σε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα.

Η εκκίνηση γίνεται από μια επαναλαμβανόμενη δήθεν διαπίστωση για την πολύπλευρη εξαθλίωση ή μάλλον καθολική εξαχρείωση, της σύγχρονης νεοελληνικής (βυζαντινορωμαϊκής) κοινωνίας (Διπετές, τ. 13/1995, σελ.3), η οποία αποδίδεται στην αυθαίρετη κι ανιστόρητη επιλογή... του εθνικά αλλότριου, μεσαιωνικού, δουλοπρεπούς, δεισιδαιμονικού χριστιανοκρατικού και πάνω απ' όλα διεφθαρμένου βυζαντινού ήθους (αυτόθι).

Και άλλου διαβάζουμε: Ζούμε σε μια εποχή μαζικής ηθικής αλλοτρίωσης (αυτόθι, σελ. 4). Δηλαδή το ξεκίνημα γίνεται με τον ίδιο γνωστό τρόπο όλων των παραθρησκευτικών και παραχριστιανικών ομάδων, οι όποιες μετά από μια τέτοια διαπίστωση, προσφέρουν την μόνη και σωτήρια λύση του προβλήματος

(Πρβλ. και Δαυλός τ. 154/1994, κύριο άρθρο, και επιστολή προς οικονομικό Ταχυδρομίο 21.3.96, σελ. 108 και Ελληνική Αγωγή, φυλ. 4/Δεκέμβριος 1996).

Η επιθετική και εχθρική στάση έναντι του Χριστιανισμού φαίνεται μέσα από τους βαρείς χαρακτηρισμούς και τις ύβρεις που συναντά κανείς για την Εκκλησία και τους Χριστιανούς μέσα στα νεοειδωλολατρικά έντυπα. Συχνή είναι η αναφορά στους διωγμούς των αρχαίων ειδωλολατρών από μέρους των χριστιανών, σε καταστροφές ναών και βιβλιοθηκών, στην κατάργηση των Ολυμπιακών Αγώνων από τον Μ. Θεοδόσιο με νοσταλγικές αναφορές στην μορφή του Μύστη, Φιλοσόφου Ηγέτη Έλληνα Ιουλιανού (Ελληνική Φλόγα, τ.5, σελ.20) κλπ.

Αντίθετα προς τους αρχαίους Έλληνες που πίστευαν στην συνέχιση της προσωπικής ζωής μετά θάνατον στον Άδη, πολλοί Έλληνες νεοειδωλολάτρες πιστεύουν σε πολλαπλές μετεμψυχώσεις για την ανάπτυξη ανωτέρας συνειδήσεως (Πάνθεον 3, 1999), προφανώς για να προσαρμόσουν τις δοξασίες τους στον αποκρυφισμό της Νέας Εποχής στην οποία πράγματι ανήκουν.

Σε επιστολή στην Ελευθεροτυπία (13.12.87) χαρακτηρίζονται οι Χριστιανοί παραμυθολόγοι του αποσυντεθέντος απαίσιου βυζαντινισμού... (Λ. Γούσιος). σε επιστολή ιερέως της θεάς Δήμητρος οι ιερείς χαρακτηρίζονται ως στυγεροί Πρωτογενίτσαροι ρασοφόροι (Επιστολή προς Μητροπολίτη Ηλείας Γερμανόν 20 Τρυγητοί) 1992 μ.Α.Τ., Πρβλ. Διυπετές τ. 13/1995, σελ. 15).

Αλλού οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας χαρακτηρίζονται ως οι εξ ανατολών ύαινες (Μεγαρικός Τύπος 24.9.199 , ο σφαγμένος Ελληνισμός Β') και υβρίζονται ως εγκληματίες - χιλιαστές, άγια ρεμάλια και μελανειμονούντες (με μαύρα ράσα) και τα φαιά φέροντες (Μεγ. Τύπος 17.9.1995, σελ. 4, ο σφαγμένος Ελληνισμός). Κι ακόμη χαρακτηρίζονται ως κοπρόψυχοι (Μεγαρ. Τύπος 8.10.95, ο σφαγμένος Ελληνισμός Γ').

Γενικά ο Χριστιανισμός χαρακτηρίζεται ως η θανατική ποινή κατά της Ελλάδος (Μεγ. Τύπος 17.9.95, Παυλισμός - Χριστιανισμός) ή το σάβανο του Ελληνισμού (Επιστολή στον Β. Ραφαηλίδη, Έθνος 30.4.87). Πάνω σε ταχυδρομικό φάκελλο προερχόμενο από την Βόννη της Γερμανίας είχε επικολληθή αυτοκόλλητο με τις φράσεις: 92 μ.Χ. οι Χριστιανοί σβήνουν από το χάρτη τον Αρχαιοελληνικό Πολιτισμό, 16 αιώνες μετά... ΑΜΟΡΦΩΣΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΤΑΔΙ είναι ΑΚΟΜΑ ΕΔΩ!

Ακόμη η Εκκλησία χαρακτηρίζεται ως αδίστακτη πολιτική και οικονομική συντεχνία και ότι βαρύνεται καιρία με την κατηγορία της σκόπιμης δολοφονίας του αρχαίου Ελληνικού (Ελληνική Φλόγα, τ.Ι/1994, σελ. 6)

Στό νεοειδωλολατρικό περιοδικό Διυπετές οι εξ αποκαλύψεως θρησκείες παριστάνονται με ένα χοίρο και δίπλα υπάρχει σαν τίτλος η φράση: Πάνω στους ίδιους βόθρους με τα ίδια πάντοτε κόπρανα.

Έντονος πολεμική γίνεται ιδιαίτερα κατά της Π. Διαθήκης, η οποία θεωρείται βιβλίο εχθρικό προς τον Ελληνισμό (μεταξύ των επιστρατευομένων χωρίων το Ζαχ. Θ...). Μέχρι και Ανοικτή επιστολή προς την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος έχει συνταχθεί (Δαυλός τ. 137, κύριο άρθρο), με την οποία ζητούν: ιδιάζουσα θέση της Εκκλησίας της Ελλάδος, έναντι της Π. Διαθήκης και διατυπώνουν το αίτημα: Υπάρχει εθνική ανάγκη μιας αυτονόητης, αυτόλογης και αυτοδίκαιης απόφασεως της Εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία να αποκηρύσσει και να αποβάλλει από τα ιερά κείμενα τας θρησκείας του Ελληνισμού είτε ολόκληρο το 'σώμα' των βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης είτε τουλάχιστον τα μέρη εκείνα που κατάφωρα στρέφονται κατά του Έθνους μας, της ιστορίας μας, των Ελλήνων ονομαστικώς και του Ελληνικού μας Πνεύματος και Πολιτισμού.

Αλλοιώς, σημειώνουν αν δεν ύπαρξη η προτεινόμενη εδώ 'κάθαρση' θα πρέπει να αφαιρεθεί η δεύτερη λέξη από την επωνυμία Εκκλησία της Ελλάδος.

Βεβαίως είναι εμφανής ο στόχος αυτής της απαιτήσεως:

Αποκοπή του αληθινού Μεσσία Ιησού Χριστού από τους προφήτες Του, ώστε να καταντήση κι Αυτός ένας από τους πολλούς μεσσίες αφού δεν θα έχει πλέον το μοναδικό αυτό χαρακτηριστικό των αναρίθμητων προφητειών περί της επί γης παρουσίας Του.

Στό ίδιο τεύχος του περιοδικού γίνεται απόπειρα ταυτίσεως της Ελληνικής Κοσμολογίας με την περί δημιουργίας του κόσμου διήγηση της Π. Διαθήκης (Ευ. Μπεξής: Ελληνική κοσμολογία και Π. Διαθήκη, Δαυλός τ. 137/93 σελ. 7949 εξ. και Δαυλός τ. 166/95 σελ. 9917 εξ.)

Προς επίτευξιν των σκοπών τους οι νεοειδωλολάτρες - αρχαιολάτρες διατυπώνουν και σχετικές Προτάσεις προς την Πολιτική ηγεσία του τόπου από χριστιανούς και αρχαιοελληνιστές (!!!) (Διακήρυξη 22-23 Ιουνίου 1996, με την ευκαιρία ειδωλολατρικής συναντήσεως στο Λιτόχωρο Πιερίας). Εκεί μεταξύ των άλλων, διαβάζομε:

...2) Το κράτος να μην ιδρύει ούτε να συντηρεί θεολογικές σχολές οποιουδήποτε δόγματος.

3) Να μην διδάσκεται στα δημόσια σχολεία μάθημα θρησκευτικών.

4) Να μην γίνονται ούτε πρωινή προσευχή ούτε άλλες θρησκευτικές τελετές σε σχολεία και στρατόπεδα ...

10) Να επιτραπεί η καύση μετά θάνατον για όσους το επιθυμούν.

- 11) Να μην αναγράφεται θρησκειομα στην αστυνομική ταυτότητα.
- 12) Να μην μεταδίδονται θρησκευτικές τελετές από τα κρατικά μέσα μαζικής ενημέρωσης...
- 14) Να μην υπάρχουν θρησκευτικές αργίες
- 15) Να αλλάξει η σημαία ώστε να μην φέρει κανένα θρησκευτικό σύμβολο.

Με τους τρόπους αυτούς ευελπιστούν ότι θα αλλοιωθή ο χριστιανικός χαρακτήρας της Ελλάδος, ώστε να μπορέσουν να εισορμήσουν στην συνέχεια νέες ιδέες, για την επιστροφή στους προγονικούς θεούς.

Αλήθεια τι σύμπτωση! Πολλά απ' αυτά τα αιτήματα - προτάσεις ακούγονται και από ένα σωρό άλλες πλευρές. Τα προβάλλουν και τα κινήματα της Νέας Εποχής. σε μερικά σημεία τους ταυτίζονται με ανθελληνικές θέσεις ξενοκίνητων ομάδων και ασφαλώς στοχεύουν στην παγκοσμιοποίηση που είναι το όραμα της Νέας Εποχής.

Μελετώντας τους τρόπους δραστηριότητας των νεοειδωλολατρικών - αρχαιολατρικών ομάδων πρέπει να επισημάνουμε δύο ακόμη χαρακτηριστικά: Αφ' ενός μεν, την προσπάθεια των να ερμηνεύσουν αποκρυφιστικά ή να εκλάβουν συμβολικά τα κείμενα της Αγίας Γραφής. Να παρουσιάσουν δηλαδή, ταύτιση τάχα θέσεων και συμβόλων του Χριστιανισμού και της αρχαίας ειδωλολατρίας, ως προς την θεώρηση του κόσμου και του ανθρώπου. Αφ' ετέρου, να προβάλουν συγκριτιστικά το θεανδρικό πρόσωπο του Κυρίου Ιησού και των άλλων ιερών προσώπων του Χριστιανισμού. και τα δύο είναι κοινά χαρακτηριστικά όλων των συγχρόνων παραθρησκευτικών ομάδων της Νέας Εποχής.

Στο νεοειδωλολατρικό περιοδικό Δίαυλος σε άρθρο με τον τίτλο Ο Θεός πυρ αναλίσκον εστί... ο συγγραφέας προσπαθεί να αποσυμβολίσει τις γλώσσες πυρός της Πεντηκοστής την φλεγόμενη βάτο κ.ά. παραβάλλοντας τα με την Μία Φλόγα την θεϊκή πύρινη φλόγα τον συμπαντικό νου, τον Προμηθέα Δεσμώτη κ.ο.κ. (τ.1, 1994, σ.27).

Επιστολογράφος, που δηλώνει Ορθόδοξος Χριστιανός, διαμαρτύρεται για τον χαρακτηρισμό των αρχαίων ημών προγόνων ως ειδωλολατρών και παραλληλίζει τα αρχαία αγάλματα με τις εικόνες, τους αγγέλους με τις θεϊκές δυνάμεις που είχε δίπλα του ο Δίας, τον δε Άγιο Νικόλαο με τον Ποσειδώνα. (Στόχος 21/3/91. Άρθρο: Δεν ήσαν ειδωλόλατρες οι Προγονοί μας που έβαλαν τις ρίζες του Χριστιανισμού).

Η Ομάδα Ε υποστηρίζει ότι Με μια μαγική συνταγή, θεϊκή θα έλεγα, στους κόλπους της ΕΨΙΛΟΝ, συνεβρέθησαν και συναγωνίζονται Ελληνιστές

Χριστιανοί που έχουν ασπαστεί τα υψηλά ηθικά μηνύματα της διδασκαλίας του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού και Ελληνιστές Δωδεκαθεϊστές, εκφραστές των υψηλών φιλοσοφικών νοημάτων, που γέννησαν οι προγονοί μας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, αυτό που λέγεται, ότι ο αρχηγός της Παγκόσμιας Εταιρίας των Ελλήνων είναι ισάξιος του Απολλώνιου Τυανέα... ποιος ξέρει. Ίσως ήρθε μετά από δυο χιλιάδες χρόνια να κάνει πραγματικότητα τα όνειρα της μεγάλης φυλής αλλά και τους εφιάλτες των εχθρών της. Εκάς, εκάς, εστέ βέβηλοι! (Περιοδικό ΓΟ, 19/8/97, σ.29)

Σε άρθρο του περιοδικού Τότε ο συγγραφέας επιχειρεί να ταύτιση, όχι μόνο το τελετουργικό της χριστιανικής λειτουργίας με τις αρχαιοειδωλολατρικές τελετές αλλά και να παρομοιάση τον Ιησούν Χριστόν με τον Απόλλωνα και την Υπεραγία Θεοτόκον ως την διαίωνα μητέρα και την αιώνια γυναικεία μορφή της αναπαραγωγής. και προσθέτει:

Ο τελετουργικός και μυστηριακός χαρακτήρας της ορθοδόξου χριστιανικής λειτουργίας, μαζί με το μέλος και την υμνωδία, την ιερατική αμφίεση, τα αφιερώματα και το εορτολόγιο αποτελούν την θρησκευτική ιστορική συνέχεια του αρχαίου τυπικού. Ακόμη και ο τόπος ανεγέρσεως των αρχαίων και των Ορθοδόξων ναών είναι επιλεγμένος με τα ίδια φυσιολατρικά κριτήρια. Αμφότεροι έχουν κτιστεί και κτίζονται σε τοποθεσίες απαράμιλλου φυσικού κάλλους και τοπίου, που αυτόματα ωθούν το θρησκευτικό συναίσθημα προς τα ύψη της υπέρβασης. (Περιοδικό Τότε, Σπ. Νόνικα: στην Ορθοδοξία διασώζονται πανάρχαιες Ελληνικές Θρησκευτικές παραδόσεις, τ. 48/1994, σ.32-33).

Δηλαδή, ο συγγραφέας δεν περιορίζεται απλώς στην αποδοχή μιας μεταφοράς παραδοσιακών στοιχείων του ελληνικού χώρου και στην νέα θρησκεία των Ελλήνων, που θα ήταν μια συνθετική και όχι αντιθετική συμπεριφορά της μιας παραδόσεως προς την άλλη, αλλά οδηγείται σε μια συγκρητιστική προσπάθεια και ταύτιση, επιδιώκοντας να συμβιβάση τα ασυμβίβαστα. Γι' αυτό και καταλήγει ότι πίσω από την Ελληνική Ορθοδοξία κρύβεται και συνεχίζεται ζώσα η διαίωνα θρησκεία της Φυσιολατρίας των Ελλήνων που πάντα θέλουν θηλυκού γένους τον Θεό τους

Ας δούμε, όμως, την άλλη μορφή της νεοειδωλολατρικής προπαγάνδας, που εγγίζει τα όρια του φαιδρού και συγχρόνως του παράδοξου: Υπάρχουν νεο-ειδωλόλατρες, οι όποιοι δεν αρνούνται τον Ιησούν Χριστόν, αλλά υποστηρίζουν ότι τον πιστεύουν και τον λατρεύουν, βεβαίως μαζί και ίσα με τους δώδεκα θεούς του Ολύμπου.

Από την άλλη πλευρά, η πλειοψηφία των ειδωλολατρικών ομάδων καταφέρεται δριμύτατα κατά του προσώπου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. και τούτο ένεκα της εβραϊκής αυτού καταγωγής. Η σύνταξη του περιοδικού Διυπετές χαρακτηρίζει τον Ιησούν Χριστόν ως σημαντικής κατασκευής Δικτατορίσκο τ' Ουρανού (4/1993, σελ.6). Άλλο έντυπο σε άρθρο υπό τον τίτλο: «Η Παλαιά Διαθήκη ως συρραφή στοιχείων από θρύλους άλλων λαών»,

γράφει: «Σύ ο περήφανος Έλληνας, γιατί να μου τρίζεις τα δόντια όταν τολμήσω να σου πω πως ο Ιησούς, αποτελεί την πιο τραγική μορφή ειδωλολατρείας, αφού, όντας άνθρωπος κατέληξε να λατρεύεται ως Θεός; Το ξέρεις πως όλες οι λεγόμενες προφητείες, που η Καινή Διαθήκη ταιριάζει στο πρόσωπο του, είναι πέρα για πέρα κατασκευασμένες;» (Ε. Αταβύριος, Εισ Μεγαρικό Τύπο, 1.10.1995).

Στην εφημερίδα **Ελληνική Αγωγή** σε κύριο άρθρο, με τίτλο Αρχαία Ελληνικά Μυστήρια ο συντάκτης προβαίνει σε μία άνευ προηγουμένου συγκρητιστική προσπάθεια και διερωτάται, αν θυσιάστηκαν άδικα οι ιεροουργοί της ανθρωπότητας, οι μεγάλοι ιεροφάντες των θρησκειών του ανθρώπου όπως ο Ζαγρεύς Διόνυσος, ο Αριος Ράμα, ο Ινδός Κρίσνα, ο Ορφεύς, ο Αιγύπτιος Όσιρις, ο Ιησούς... (αρ. φυλ. 4/1996). και σε άλλο κείμενο της ίδιας εφημερίδας ο συντάκτης μιας ομιλίας θεωρεί ότι Την διδασκαλία των (αρχαίων) μυστηρίων ακολούθησαν - και ενίσχυσαν ή διέδωσαν ακόμη περισσότερο - οι Πλατωνικοί, οι Νεοπλατωνικοί, οι Μαθητές, Απόστολοι και Ευαγγελιστές του Ιησού Χριστού, όπως βεβαιώνουν ο Θεοδώρητος, ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, ο Ωριγένης, ο Διονύσιος Αρεοπαγίτης, ακόμη και ο Αυγουστίνος, που συγκρίνοντας τα δόγματα του Πλάτωνος με τα Χριστιανικά δεν βρήκε διαφορές (αυτόθι, σελ.8).

Υπάρχουν, εξ άλλου και εκείνοι οι όποιοι δηλώνουν: «Δεν είμαι διατεθειμένος να λατρέψω τους αρχαίους θεούς. Παραμένω χριστιανός με έναν εντελώς δικό μου τρόπο, ξεριζώνοντας οτιδήποτε το εβραϊκό. Παρ όλα αυτά, αν μπορούσα, και βέβαια θα παντρευόμουν με το ορφικό τελετουργικό, όπως έκανε εκείνος ο καθηγητής και κόντεψαν να τον φάνε» (Ι. Θεοδόσης, επιστολή στο Διπετές, 4/1993, σελ.6)

Τα πιο παράδοξα όμως και συνάμα φαιδρά για το πρόσωπο του Ιησού Χριστού διαβάζουμε σε αθηναϊκό περιοδικό ευρείας κυκλοφορίας, σε άρθρο υπό τον τίτλο Οι θεοί του Ολύμπου προπομποί του Ιησού Χριστού: Οι πιστοί της δωδεκαθείας στην Ελλάδα, χωρίζονται σε δύο βασικές κατηγορίες. Είναι εκείνοι που πιστεύουν στους Δώδεκα θεούς του Ολύμπου και που δεν αναγνωρίζουν τον Ιησού ως Θεό και εκείνοι, που είναι και οι περισσότεροι, που είναι μεν Ορθόδοξοι χριστιανοί αλλά με τη διαφορά ότι δεν πιστεύουν και δεν δέχονται ούτε καν ως μύθο (;) την Παλαιά Διαθήκη (Οικογενειακός Θεσαυρός, 6.5.97).

Κι άλλα ακόμη, εξ ίσου ανιστόρητα καταγράφει ο συντάκτης του άρθρου ως θέσεις ελληνικών νεοπαγανιστικών ομάδων. Ότι ο βωμός τω αγνώστω Θεώ ήταν αφιερωμένος στον Ιησούν Χριστόν, ότι ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν Ιουδαίος, αλλά Εσσαίος, ότι είχε ελληνική παιδεία και ήταν μύστης της ελληνικής Θεοσοφίας, γι αυτό οι Έλληνες τον ακολούθησαν και τον εδόξασαν. Έτσι πολλοί Δωδεκαθεϊστές στην Ελλάδα τιμούν και τους αρχαίους θεούς και τον Χριστόν, βεβαίως όπως αυτοί τον αντιλαμβάνονται (Προβλ. και GO, 30.9.97, Έψιλον σελ. 15).

Έτσι λοιπόν συναντάμε και τον εξωφρενικό όρο χριστιανοί δωδεκαθειστές, οι όποιοι δοξάζουν τους θεούς και τον Χριστό όπως αυτοί αντιλαμβάνονται (αυτόθι). Δεν διστάζουν δε να συνδέουν αυτόν τον παραλογισμό τους και με το γεγονός της συναντήσεως των Ελλήνων με τον Κύριο και να εφαρμόζουν κατά βούληση τους λόγους Του ότι ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο υιός του ανθρώπου (Ίω. Ιβ' 23). Θα έλεγα ότι είναι συνεπέστεροι τουλάχιστον εκείνοι που απορρίπτουν ολοτελώς τον Χριστιανισμό και τον Ιησού Χριστό, μια και ουδεμία σχέση μπορεί να ύπαρξη μεταξύ Αληθείας και πλάνης φωτί προς σκότος η συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ (Β' Κορ. στ 14).

Οι αρχαιολάτρες αυτοί προαναγγέλλουν, τέλος, ότι θα κυκλοφορήσουν μια επίσημη συλλογή αγαλματιδίων και παραστάσεων των θεών του Ολύμπου σε διαστάσεις κατάλληλες για να αποτελέσουν αντικείμενα λατρείας και όχι για τουριστικά σουβενίρ, επί τη βάσει της χρυσής τομής (Οικογενειακός Θεσαυρός, 6.5.97).

Διαπιστώσεις - Συμπεράσματα

Ένα νέο φαινόμενο μπαίνει τα τελευταία χρόνια στη ζωή των Ελλήνων: η εμφάνιση της αρχαιολατρίας ή νεοειδωλολατρίας. Βεβαίως, παρόμοια φαινόμενα κατέγραψε η ιστορία και στο Βυζάντιο, λίγο πριν την Άλωση, στις μέρες του Πλήθωνα. Όμως η σύγχρονη μορφή της νεοειδωλολατρίας είναι ένα ειρωνικό μειδιάμα ή η γνώμη ότι δεν πρέπει να ασχολείται κανείς με τέτοια πράγματα· υπάρχουν σοβαρότερα. Η ακόμη βλέπουμε τους οπαδούς του νεοεποχίτικου αυτού ρεύματος σαν αθεράπευτους νοσταλγούς ενός ενδόξου παρελθόντος χωρίς επιστροφή.

Μια τέτοια αντιμετώπιση είναι ποιμαντικά εσφαλμένη και ασφαλώς δηλώνει άγνοια των νέων δεδομένων, της εκτάσεως και του μεγέθους του προβλήματος. Αντίθετα από ό,τι νομίζεται, η νεοειδωλολατρεία στις μέρες μας σαηνεύει και θα πλανήση πολλές ψυχές και μάλιστα νέων ανθρώπων, διότι η νεοεποχίτικη αυτή ιδεολογία στοχεύει στην εθνική υπερηφάνεια.

Το σύνθημα ότι όλες οι θρησκείες είναι καλές, ο Θεός είναι ένας και ο ίδιος παντού, που καλλιεργείται ευρύτατα από τα ρεύματα της Νέας Εποχής, έχει οδηγήσει τον σύγχρονο άνθρωπο να μη μπορεί να διακρίνη εύκολα τον Αληθινό Θεό από τους ψευδείς θεούς- τα είδωλα. Άλλωστε ο σύγχρονος άνθρωπος ανύψωσε σε λατρεία την θεραπεία της επιστήμης και της τεχνολογίας και έτσι κατήντησε να είναι στην πράξη πιο ειδωλολάτρης από τους αρχαίους ειδωλολάτρες. Είναι αυτό που ο μακαριστός π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος εχαρακτήριζε σαν θρησκεία εκκοσμίκευσης. Όπως σημειώνει σύγχρονος διανοούμενος ο αστικός πολιτισμός - στη βάση του καταναλωτικός - είναι ουσιαστικά πιο ειδωλολατρικός από την αρχαιοελληνική πολυθεΐα. Ο ίδιος συμπληρώνει ότι η προσπάθεια (της επαναβιώσεως της ειδωλολατρίας) αποκτά ιδιαίτερη σημασία, αφού εμφανίζεται συνυφασμένη με το αίτημα ανεύρεσης ή βίωσης της γνήσιας Ελληνικότητας. Συγκεκριμένα η ειδωλολατρία θεωρείται το πλέον εναρμονισμένο με τον Ελληνισμό

θησκευτικό σύστημα (Β. Μπακούρου, Θα μπορούσε να αναβίωση σήμερα η αρχαία Ελληνική θρησκεία; Τρίτο Μάτι, Οκτώβριος 1997, σελ. 22).

Στην προσπάθεια όμως αυτή της Ελληνικής νεοειδωλολατρία για την δήθεν ανεύρεση της Ελληνικής γνησιότητας διαπιστώνεται το έξης παράδοξο: γίνεται ένα τεράστιο ιστορικό άλμα από την αρχαιοελληνική πραγματικότητα στην σύγχρονη εποχή και αποσιωπάται ή παραβλέπεται, εκ μέρους των νεοειδωλολατρών, ή απορρίπτεται μετά βδελυγμίας η χιλιετής Βυζαντινή περίοδος. Και τίθεται το ερώτημα: Γιατί αυτή η προκατειλημμένη, αντιϊστορική, αντιεπιστημονική, και κατά βάθος ανθελληνική συμπεριφορά; Μήπως η Βυζαντινή περίοδος δεν είναι βασικό και μάλιστα μακρόχρονο τμήμα της ιστορίας του Ελληνικού Έθνους; Μήπως οι Βυζαντινοί μας πρόγονοι της Αγιά-Σοφιάς και της Αλώσεως, των Κομνηνών και των Παλαιολόγων δεν ήσαν Έλληνες; Μήπως άραγε συμπλέομε με τις κατά καιρούς εμφανιζόμενες παρόμοιες ξένες, ανθελληνικές και αυθαίρετες τοποθετήσεις; Μήπως οι Βυζαντινοί Έλληνες, μέσα στα πλαίσια των πολιτισμικών ανακατατάξεων, μιας ολόκληρης χιλιετίας δεν είχαν το δικαίωμα επιλογής στο θρησκευμα, αποποιούμενοι τους μύθους της ειδωλολατρίας; Ή μήπως η αρχαιοελληνική θρησκεία, την οποία δήθεν επαναβιώνουν οι νεοειδωλολάτρες, ήταν αμιγώς ελληνική και γηγενής, απηλλαγμένη συγκριτιστικών διεργασιών μεταξύ της ελληνικής ειδωλολατρίας και των λοιπών θρησκευτικών μορφών της ανατολικής Μεσογείου, της Μέσης Ανατολής και των κατακτήσεων του Μ. Αλεξάνδρου; Περιέργο κι όμως αληθινό: οι νεοειδωλολάτρες συμπατριώτες μας με ένα παράλογο άλμα αναζητούν μόνον τους παππούδες τους και αρνούνται τους πατέρες τους;

Μεταξύ των πολλών δημοσιευμάτων στο θέμα αυτό περιορίζομαι στα όσα γράφει σε κύριο άρθρο του περιοδικού Δαυλός ο ιδιοκτήτης του: εδώ και 17 περίπου αιώνες ο Ελληνισμός δεν έδωσε τίποτε που να γίνη παγκόσμιο και πανανθρώπινο..., αντίθετα, υπήρξε μια δισχιλιετής νόθευση, αλλοίωση και εκτροπή του Ελληνισμού, η ιστορική αφαία του... (Δαυλός, τ. 15 4, Οκτώβριος 1994). Στο Βυζάντιο, κατ' αυτόν, τα πολιτικά και ιδεολογικά του στοιχεία μέχρι λίγο προ της Αλώσεως ήταν κατά το πλείστον όχι απλώς ξένα προς κάθε Ελληνικό, αλλά και αποδεδειγμένα έπαιξαν τον ρόλο του ιστορικού εξολοθρευτή και διακόπτη της τυπικής ελληνικής συνέχειας (Δαυλός, τ. 135, Μάρτιος 1993). Αυτά γράφει ο Δαυλός παραθεωρώντας ολόκληρη την Ελληνική γραμματολογία και τον ελληνόψυχο πολιτισμό της μακράς Βυζαντινής περιόδου.

Και όμως, τα έθνη επιβιώνουν διαχρονικά. Και η ελληνικότητα του Έθνους μας, έτσι όπως προβάλλεται στα πλαίσια της νεοειδωλολατρικής αναβίωσης είναι ασφαλώς ακρωτηριασμένη από ένα σημαντικό τμήμα της, αφού εξοστρακίζεται απ' αυτή ο Βυζαντινός πολιτισμός, που είναι γέννημα δικό της. Η πορεία του Ελληνικού Έθνους περνά ιστορικά και υποχρεωτικά μέσα από το Βυζάντιο.

Είναι δε απορίας άξιο ότι σ' αυτή την προσπάθεια συμπλέουν οι Έλληνες νεοειδωλόατρος με τους δυτικούς στοχαστές, οι όποιοι πρώτοι τόνισαν ως αναγκαιότητα για την δήθεν επανασύνδεση των νεοελλήνων με την Αρχαιότητα την αποτίναξη της Ορθόδοξης Εκκλησίας και την εγκόλπωση της ειδωλολατρίας (π.χ. Charles de Mouy) (Β. Μπακούρου, έθν. άνωτ. Σέλ. 22).

Είναι φανερό ότι ο κύριος λόγος αυτού του βιασμού της ιστορίας είναι η προσπάθεια να αποξενωθεί ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός από τα κύρια ερείσματα του, δηλαδή κατόρθωσε το θαύμα της εναρμονίσεως της Χριστιανικής Αλήθειας και της Ελληνικής γλώσσας και σοφίας δια των Ελλήνων Πατέρων της Βυζαντινής περιόδου. Γι' αυτό θα μπορούσαμε να πούμε ότι η προσπάθεια των Ελλήνων νεοειδωλολατρών είναι αντιστορική και προκρουστική, εξωπραγματική και άκρως ουτοπική, αφού μάλιστα επιδιώκει να επιβληθή στο λαό σαν μορφολογικό κατασκευάσμα λογίων παγανιστών και δεν έχει ερείσματα στα βιώματα, όχι μόνο του Ελληνικού λαού, αλλά και του ευρωπαϊκού πολιτισμού γενικώτερα που θεμελιώνονται στην Χριστιανική αντίληψη περί Θεού και κόσμου.

Παρ' όλα ταύτα, η Εκκλησία οφείλει να δη την αναβίωση αυτή σαν πηγή συγχύσεως και να λαβή τα μέτρα που απαιτούνται για την σωστή και έγκαιρη ενημέρωση και την περιφρούρηση του Ορθοδόξου Πληρώματος. Εξ άλλου, πολλά προβλήματα, όμοια μ' εκείνα που παρουσιάζονται με την δραστηριότητα όλων των παραθρησκευτικών ρευμάτων της Νέας Εποχής, μπορούν να δημιουργηθούν από την αναβίωση του νεοειδωλολατρικού φαινομένου. και μεταξύ αυτών είναι ασφαλώς η συνοχή της ελληνικής οικογενείας και της ελληνικής κοινωνίας, οι βάσεις της ελληνικής παιδείας και του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Από την μελέτη των κειμένων των νεοειδωλολατρών και τις εμφανίσεις νεοειδωλολατρών-αρχαιολατρών, που όλο και πληθαίνουν σε περιοδικά, εφημερίδες, σεμινάρια, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς, ομιλίες ή πολιτιστικές εκδηλώσεις εξάγεται αβίαστα η διαπίστωση ότι επιδιώκεται η ανατροπή των θεμελιωδών βάσεων και των ηθικών αξιών, πάνω στις όποιες εδράζεται η κοινωνική συνοχή και η πολιτιστική πρόοδος, ο Ελληνισμός και Ευρωπαϊκός πολιτισμός γενικώτερα. Ο Νόμος της Αγάπης που για τους Χριστιανούς είναι η πεμπτουσία της ζωής και της ανθρωπίνης συμπεριφοράς, υποβαθμίζεται από τους νεοειδωλόατρος και στην θέση της κηρύσσεται η Δίκη (δικαιοσύνη- υπό ποία άραγε έννοια). Ο Έβραιοχριστιανισμός, δηλώνει εκπρόσωπος της νεοειδωλολατρίας, έχει σαν πρώτιστο ιδανικό του την Αγάπη, κι όταν λέμε Αγάπη εννοούμε ένα συναίσθημα που δεν έχει Μέτρο, ούτε Λογική, είναι δηλαδή Α-μετρο και Α-λογο, ενώ εμείς αντιθέτως είχαμε την Δίκη (δικαιοσύνη) σαν πρώτιστο ιδανικό μας (ΜΕΕ, Δίπτετες, τ.4, σελ. 26-27).

Ακόμη, η περί καλού και κακού γενικά αντιχριστιανική αντίληψη των ρευμάτων αυτών, δηλαδή η καθαρά νεοεποχίτικη διδασκαλία ότι δεν υπάρχει διαφορά-διάκριση μεταξύ καλού και κακού, μπορεί να προκαλέσει συγχύσεις,

ουσιώδεις κοινωνικές αλλαγές ή και κοινωνικές συγκρούσεις. Η αντίστροφη αυτή ηθική εκτός από τα κείμενα τους, διαφαίνεται και στον έλευθεριάζοντα τρόπο συμπεριφοράς κατά τις φυσιολατρικές ή άλλες νεοπαγανιστικές λατρευτικές εκδηλώσεις τους. Περαιτέρω, η συγκριτιστική προσπάθεια, όπου αυτή υπάρχει, στην ανάμειξη ειδωλολατρικών και χριστιανικών παραδόσεων και εθίμων (π.χ. αναστενάρια, θυσίες ζώων-ταύρων, ή άλλοι τρόποι εκχύσεως αίματος) ή η συμβολική και μυστική τάχα ερμηνεία χριστιανικών διδασκαλιών και μυστηριακών λατρευτικών πράξεων, μπορούν να προκαλέσουν αλλοίωση του Ορθόδοξου φρονήματος και νόθευση της Χριστιανικής Αλήθειας με δεισιδαιμονίες και ποικίλα μυθεύματα.

Η θέση μας αυτή θα δεχθή βεβαίως σφοδρή επίθεση, καθόσον ο σύγχρονος Έλληνας σε ανησυχητικό βαθμό έχει μάθει να θεωρή καλό ό,τι του αρέσει σύμφωνα με την νεοεποχίτικη αντίληψη.

Για όλους αυτούς τους λόγους η προσπάθεια για την επιστροφή στην παλιά εκείνη πλάνη της ειδωλολατρίας πρέπει να εκληφθή ως οπισθοχώρηση σε πρωτόγονες μορφές πολυθεΐας και πνευματικής άγνοιας. Για να χρησιμοποιήσω, αναλογώ προσαρμοσμένους, τους λόγους του Απ. Πέτρου: «Εάν, αφού απέφυγαν τα μιάσματα του κόσμου δια της επιγνώσεως του Κυρίου και Σωτήρος Ιησού Χριστού, πάλιν εμπλέκονται εις αυτά και νικούνται, τότε τα τελευταία των έχουν γίνει χειρότερα από τα πρώτα. Θα ήτο καλύτερον γι' αυτούς να μην είχαν γνωρίσει τον δρόμον της δικαιοσύνης παρά, αφού τον εγνώρισαν, να στρέψουν τα νώτα προς την αγίαν εντολήν, που τους παραδόθηκε. Εις αυτούς εφαρμόζεται η αληθινή παροιμία: Σκύλος που επέστρεψε εις το δικό του ξέρασμα και χοίρος, μετά το λούσιμον, κυλίνεται πάλιν στο βούρκο» (Β' Πέτρ. β' 20-22).

Ο σπερματικός λόγος του Θεού με σαφήνεια διεμήνυσε στον τιμώμενο ιδιαίτερος από τους νεοειδωλολάτρες Ιουλιανό τον παραβάτη, δια του μαντείου των Δελφών: **Χαμαί πέσε Δαίδαλος αυλά. Ουκέτι Φοίβος έχει καλύβαν, ου μάντιδα δάφνην, ου παγάν λαλέουσαν. Απέσβετο και λάλον ύδωρ.**

Οι Μεγάλοι σοφοί της φυλής μας Σωκράτης Πλάτων και Αριστοτέλης, υπέδειξαν τον Ένα Θεό και εισήλθαν στον μονόδρομο της μονοθεΐας. Ασφαλώς εμείς οι νεοέλληνες, όσο και αν είμαστε υπερήφανοι για το ένδοξο και λαμπρό αρχαιοελληνικό παρελθόν μας, δεν θα επιστρέψωμε στην προ αυτών σκοτεινή περίοδο της ειδωλολατρίας. Πάσα περαιτέρω, προσπάθεια για επαναβίωση της λατρείας των ειδώλων πρέπει να ερμηνευθή μόνον ως αυτονόμηση του ανθρώπου από τον Αληθινό Θεό και πάσα προσφορά λατρείας στα είδωλα ως πράξη δαιμονική, καθόσον α θύει τα έθνη, δαιμονίους θύει και ου Θεώ (Α Κορ. ι' 20).

Ο εκπρόσωπος της Μεγάλης Εθνικής Εκκλησίας των Ελλήνων, σε συνέντευξη του δηλώνει: Η Μυθολογία και η Φιλοσοφία δεν είναι τίποτε άλλο παρά αυτή η πραγματικότητα, κλειδωμένη όμως και με το κλειδί πεταγμένο

κάπου στην θάλασσα. Κι εμείς πρέπει ν' αναζητήσουμε αυτό το κλειδί για να μεταβούμε συνέχεια και στον Υπερφυσικό (Διΐπετές, τ.4, σελ.29).

Βεβαίως, για το κατά πόσον η Μυθολογία και το θρησκευτικό της περιεχόμενο, δηλαδή η πολυθεϊκή ειδωλολατρία, είναι η πραγματικότητα, ας μας επιτραπεί να πούμε ότι αυτό είναι πεποίθηση μόνον των ιδίων των οπαδών της ΜΕΕΕ. Εκείνο όμως που δεν μπορούν να αντιληφθούν είναι ότι το κλειδί είναι πεταγμένο κάπου στη θάλασσα, και η αναζήτηση του είναι μια ματαιοπονία.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ